

ennese peäle wõtma, kui ta tulleb; katsu
agga, et sa isse temma süüst lahti oled.

4.

Ühhe wanna vuna pu kõrges ladwas
perre oues, istus üksford üks räästas, ja
figutas ennast oksade peäl, kus illusad
died tedda rõmustasid ja õhto- tuul tedda
jabbutas. Wabhest ta hüppas ühhe oksa
peält teise peäle, pea läks lehte warjo, siis
jälle kuhho päike isojalt temma peäle pais-
tis, ja teggi sest kõrgest ladwa kohast
siurt luggu ja lättra.

Selle pu al kõndis üks kul. Temma
sai omma perrenaese täiest peust seäl omma
toito, ja need rohked oddra iwwad, mis
ta seäl leidis, ollid temmal hopis armsa-
mad, kui need vuna died, mis kõrges
üle

üllewel õitsesid. Temma armastas mad-
dalust, ja ei sallind tühja kõrgust, mis
temmale ei kõiband; ta olli rahhul, kui
ta ommade hulkas möda ouet kõndis, ja
ei noudnud pu ladwa, egga muud liig
kõrget asset.

Agga ühke surelinne räästas pilkas
ja naeris tedda seält ülleweel. „Kes need
„tiwad ni kangeks sul teinud? Oh, sa
„rummal, sulled sul on, ja siiski sa ei sa
„kõrgesse lendada. Eks sul olle häbbi? —
„Origo ilma tiwata sa ellad, möda maad
„jalg jallast astudes, sibblid tiwa ja mulla
„sees, ja aiad sitto- hunnikud laiale. Et
„lenda ommeti ülles! eks sa willets siis
„nä minno rõmo, ja head põlme sin pu
„ladwas istudes, fikudes, ja laudes?”

„Et